

dergaard. Der ligger en slags dybbølssår i Israel fra Yom Kippur-krigen.

Kl. 13.50

Peter Skaarup (DF):

Jeg må indrømme, det jo er en lidt overraskende indgang, SF har til denne sag, at nu skal Danmark nærmest stå i spidsen for en humanitær intervention i Mellemøsten. Som jeg husker de debatter, vi har haft i Folketinget omkring det, har SF jo ikke tidligere ligefrem været bannerfører for den slags tanker.

Det står hen i det uvisse for mig, hvorfor SF lige pludselig mener, at det er det evig saliggørende. Jeg har forstået SF's politik tidligere sådan, at det måske kunne nytte noget at indsætte fredsbevarende styrker, hvis der var en fred i et område. Men problemet i Mellemøsten er jo netop, at der ikke er en fred.

Så forstår jeg ikke helt den holdning, der er blandt en række medlemmer her i Folketinget, jeg synes også, at regeringen er lidt tilbøjelig til at give udtryk for nogle af de holdninger, nemlig at Arafat skulle være en meget vigtig medspiller, der kan løse denne konflikt. Vi så Arafat være medskyldig i, at de forhandlinger, der foregik i USA under Clintons forsøg på en fredsmægling, ikke kunne være med. Vi har set, at Arafat ikke har været i stand til at fjerne de terrorister, han er blevet bedt om.

Hvor er tiltroen til, at Arafat er den stærke person? Man skal jo være stærk for at indgå en fred. Hvor er tiltroen til, at det er den stærke person, der fra palæstinensisk side kan indgå en fred? Det har jeg svært ved at se.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Som jeg svarede tidligere, så uanset hvad man personligt eller hvem som helst måtte mene om Arafat og hans opfyldelse af løfter og ikkeløfter og tvetungethed eller ikketvetungethed, alle de anklager mod Arafat kender vi jo godt, så er det relevante slutresultat trods alt stadig væk dette, at han er palæstinensernes leder, det er han valgt til. Den arabiske verden opfatter ham også som det palæstinensiske folks leder. Det vil sige, at der kan kun komme fred gennem forhandlinger med ham.

Jeg mener, Arafat bryder sig jo heller ikke om Sharon, men han er altså også nødt til, hvis vi skal have nogen fred med Israels regering, så at lave den sammen med Sharon. Sådan er det her i verden. Der kan være mange politiske modspil-

lere og modstandere, man ikke bryder sig om, både her og hisset, men man er nødt til at forhandle med dem, for det er dem, der er valgt, det er dem, der repræsenterer.

Det er derfor, jeg siger, at Arafat er altså en vigtig medspiller for at få den fred på plads dernede, og derfor advarer vi Israel mod at forestille sig, at ved at eliminere ham kan man få en fred. Så tror jeg faktisk, at man får en meget hård periode, hvis man i stedet for får en anden person ind, der mases ind af Israel. Så vil jeg gætte på, at den person bliver meget mere rabiat end det, vi har oplevet fra Arafat, for han skal vise, at han præcis ikke er indsat af Israel. Så derfor kan jeg ikke se det kloge i at isolere og fjerne Arafat.

Mogens Lykketoft (S):

Jeg stillede på et meget tidligere tidspunkt her i spørgetimen udenrigsministeren et spørgsmål, han faktisk ikke svarede på, og som jeg i forlængelse af svaret på hr. Søren Søndergaards spørgsmål om observatørerne gerne vil gentage:

Vidende, at vi ikke kan gå ind med en hær, selvfølgelig kan vi ikke det, vidende, at vi ikke får Israels regerings accept på en international anerkendt observatørstyrke lige nu, vil udenrigsministeren så i stedet arbejde for, at EU's medlemslande simpelt hen udvider vores diplomatiske tilstedeværelse i Israel og også gerne i de palæstinensiske områder – og gerne også tilskynder USA's regering til det – så vi i kraft af et væsentligt større antal diplomater, det kan vi jo selv bestemme, kan udøve den observatørvirk-somhed, der er så piskende brug for?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg tror faktisk, jeg svarede hr. Mogens Lykketoft, for jeg sagde i mit svar, at EU er der, alle landene er til stede i Israel, der er en massiv tilstedeværelse af diplomatiske korps i Israel. Så jeg ser ikke nogen grund til at tro, at vi kunne få mere fred ved at sende flere derned. Vi er også til stede i Ramallah. Vi har en dansk repræsentant i Ramallah. Det har vist de fleste af alle EU-lande også, så jeg kan ikke rigtig tro, at det fører videre, at vi begynder at fordoble antallet af medarbejdere på vore ambassader, for vi er der alle sammen i forvejen. Vi er i Ramallah, vi er i Tel Aviv, vi er i Jerusalem.

Hermed sluttede spørgsmålet.